

5

1

"บอกฉันมาสิ! ว่านั่นมันมันมีดีตรงไหน!"

"หนวกหูน่า"

"คุณหลอกฉันมาตลอดเจ็ดปีเลยหรอ มีหน้าที่ขำขันกับซอนมิน อายุห่างกันไม่ถึงสิบปี!"

เสียงชายหญิงคู่หนึ่งดังอยู่ด้านนอกของประตู ผู้ชายเจ้าชู้กับผู้หญิงที่ถูกทรยศ

"หลบไป"

"จะไปไหน คุณจะไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ไอ้บ้า คุณจะไปหานางนั้น ไม่ได้นะ"

"อย่าทำให้ผมเสียความรู้สึกไปมากกว่านี้เลย"

"อะ? เสียความรู้สึกทั้งนั้นหรอ"

ฉันหยิบเอียร์โฟนขึ้นมาเสียบแล้วกดเร่งโวลุ่มจนสุด แต่เสียงของเธอยังคงดังผ่านแผ่นยางเล็กๆ เข้ามาได้ เสียงนั้นดัง กระด้าง และสิ้นหวัง

ลัลล้า~ ลัลล้า~ เพลงเพราะจัง ฟังก็ร้อยครั้งก็ไม่เบื่อ ฉันชอบเพลงบัลลาดมากกว่าเพลงแดนซ์

천사를 찾습니다 1

"คุณพูดแบบนี้กับฉันได้อย่างไร!

"ปัง!"

ทันทีที่เสียงปิดประตูดังสนั่น หยาดน้ำตาก็หยดลงบนหัวเข้าของฉัน
ที่ยกขึ้นมาชิดกับหน้าอก

แอ็ด

หลังจากนั้นสักครู่ประตูห้องนอนของฉันก็ถูกเปิดออก ผู้หญิง
คนหนึ่งมองฉันด้วยดวงตาที่เปโระเปื่อนไปด้วยมาสคาร่า ผมของเธอ
กระเซอะกระเซิง กลิ่นเหล่านี้คลุ้งทั่วร่างกาย เธอล้มตัวลงนั่งแล้ว
ร้องไห้ฟูมฟาย

"ฮือ... ฮือ... ซอนมิน พ่อของแกทำกับแม่อย่างนี้ได้อย่างไร... เขา
ทำกับเราอย่างนี้ได้อย่างไร"

ในสถานการณ์แบบนี้ คนเป็นลูกควรจะทำยังไงนะ จะเข้าไปกอด
เพื่อปลอบโยน หรือจะร้องไห้ตามไปด้วย

ฉันเอาเฮียรีโฟนออก หยิบกระเป๋าใส่ต่างค์เคอนนาเมลสีดำที่วางอยู่
บนโต๊ะเครื่องแป้งขึ้นมาแล้วเดินเข้าไปใกล้เธอ ไมล์ ฉันตั้งใจจะเดินผ่าน
ต่างหาก

"ฮือ...ฮือ แกจะไปไหน"

"..."

"ปาร์คซอนมิน... แม่ถามว่าจะไปไหน"

เธอเงยหน้าขึ้นมองฉันราวกับผิดหวัง แต่ฉันกลับเมินหน้าหนี
พร้อมกับกลืนคำพูดที่อยากจะพูดออกมา

"ยัยลูกบ้า! ถึงฉันตายไป แกก็จะไม่สนใจฉันใช่ไหม!"

ฉันออกมาจากบ้านโดยมีเสียงตะโกนของเธอดังไล่หลังมา

'แม่' หนูรู้เรื่องพ่อตั้งแต่ห้าปีก่อนแล้ว ^_^' ฉันกลืนคำนั้นลงไป
พร้อมกับกลืนน้ำตาที่กำลังจะเอ่อล้น

1:20 AM

"นี่! ปาร์คซอนมิน!"

ช่วงต้นของฤดูร้อนยังมีลมเย็นๆ พัดอยู่ ฉันจึงห่อตัวเมื่อลมเย็นนั้นพัดมากระทบผิวกาย เสียงที่เต็มไปด้วยความดีใจดังแว่วมาแต่ไกล

"ทำไมโทรหาตึกๆ ตื่นๆ แบบนี้ล่ะ"

ฉันหันไปยิ้มให้ผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังทำตาปริบๆ

"ก็แค่อยากกินเหล้านี่"

"ฮึๆ แต่ก็ดีมาก! วันที่ไนต์คลับมีหนุ่มหล่อๆ เพียบเลย!"

"ไนต์คลับเหรอ แต่ฉันแต่งตัวแบบนี้ละ"

"นี่! ไม่เป็นไรหรอก! ผู้จัดการไนต์คลับกำลังจับฉันอยู่! ไม่ต้องห่วง!"

ฮายอง ลีฮายองคือชื่อของเธอผู้หนึ่งที่กำลังจับมือฉันแล้วกระโดดโลดเต้นไปมา เธอคือเพื่อนสนิทที่สุดที่โรงเรียน เพื่อนที่กินข้าวกล่องด้วยกันและเดินกลับบ้านด้วยกัน

"ถ้ารู้มาก่อนล่ะก็ ฉันจะใส่ชุดอื่นออกมา"

"ไม่เป็นไรหรอก! แสงไฟทำให้ดูดีเสมอ! =O="

"เธอเมาแล้วเหรอ"

"แหะๆ ตึ่มเต็กี่ล่าเข้าไปสองแก้วนะ! วันนี้เรามาสนุกให้สุดๆ ไปเลยนะ! ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรทั้งนั้น!"

"แน่นอน! วันนี้ฉันจะปลดปล่อย!"

ตอนแรกฉันตั้งใจจะหาร้านเหล้าเจียบๆ นั่งดื่มและคุยกัน แต่ฉันก็ไม่อาจทำให้ฮายองที่กำลังสนุกผิดหวังได้ ฉันจึงจำต้องเดินตามฮายองไปที่ไนต์คลับ

"วันนี้ฉันโชคดีจริงๆ เมื่อก่อนที่เธอจะโทรมา มีผู้ชายสามคนมาล้อมหน้าล้อมหลังฉันด้วยล่ะ!"

ลีฮายองพูดพลางก้มหน้ามาซบไหล่ฉัน

เฮ้อ ค็นนี่ฉันต้องอยู่กับผู้หญิงคนนี้ทั้งคืนเธอเนี่ย

"นี่ๆ ฟังฉันอยู่รีเปล่า"

"อือ ฟังอยู่ ปกติเธอก็จ้อไม่หยุดแบบนี้"

"ตาบ้า 1004 นั้นส่งข้อความมาอีกแล้ว ขนลุก"

"ทำไมเธอ คราวนี้ส่งมาว่าไง"

7

천사를 찾습니다 1

"ส่งมาว่าเหลือดีเคยอีกหนึ่งวัน นี่มันอะไร"

"พรุ่งนี้คงจะมาปรากฏตัวต่อหน้าเธอล่ะมั้ง"

"แหอะ จะอ้วก"

รู้แบบนี้ฉันขึ้นไปนั่งตมโซจูบนดาดฟ้าคนเดียวดีกว่า

แต่ไหนๆ ก็มาแล้ว ฉันเลยเดินตามสายของต่อไปโดยไม่สนใจ 'a004'

คนที่สายของพุดถึง

2

"เฮ้อ ไปไหนมา! โอ빠ตามหาดังนาน!"

"อ้าว! โอ빠 ฉันไปรับเพื่อนมา! >_<"

"เพื่อนหรือ"

"อือ! ชื่อซอนมิน เพื่อนสนิทที่สุดของฉัน! ซอนมิน นี่พี่ผู้จัดการที่ฉันพุดถึงเมื่อกี้!"

ในคัลป์

เสียงเพลงเฮาส์ดังมากเสียจนฉันต้องทำหน้ามึ่บ สายของแนะนำผู้ชายใส่สูท ไว้เครา และหัวล้านให้ฉันรู้จัก

"อือ เพื่อนก็สวยนะ!"

"ใช่แล้ว เพื่อนฉันสวย! ^_^"

"แต่สวยน้อยกว่าสายของของฉัน!"

"กรี๊ด โอ빠! พุดแบบนี้ก็เขินแย่นะสิ!"

ฉันอยากออกไปจากที่นี่แล้ว

"เที่ยวให้สนุกเถอะ! เดียวโอ빠จะคอยดูว่าเธอเต้นกับผู้ชายคนอื่น รีเปล่า!"

"ฮึๆ จะ โอ빠"

ผู้ชายหัวล้านเคราดกสวมปลอกข้อมือกระดาษให้ฉันแล้วเดินจากไป สายของจึงลากฉันไปกลางแสงไฟระยิบระยับและเสียงเพลงที่ตั้งหนวกหู

ฉันมองไปรอบๆ ด้วยท่าทางที่ลังเล

"นี่ๆ! คุณนั่นสิ! พวกผู้ชายที่ห้อมล้อมฉันเมื่อกี้! คนที่ใส่เสื้อยืดสีชาวดูโอเคมัย"

อ้อ ก็ดูโอเค

"คอยดูนะ เขาจะต้องเดินมาทางนี้ภายในห้าวินาทีนี้"

ลีสายองมองผู้ชายเสื้อขาวพร้อมกับส่งสายตาเย้ายวนไปให้

"ว่าแต่ทำไมเธอยืนแบบนั้นล่ะ"

"ฉันอยากเข้าห้องน้ำ..."

ฉันแหวกผู้คนที่กำลังเดินอยู่พลางนึกเสียใจว่าไม่น่าโทรหาสายองเมื่อหลายชั่วโมงก่อนเลย พอหันกลับไปมองอีกทีก็พบว่าสายองกำลังเดินแบบชิดอยู่กับผู้ชายเสื้อขาวคนนั้น

แฮ่ รีบๆ ดิมเกล้าแล้วรีบๆ ไปตึกว่า ว่าแต่ร้านนี้สร้างห้องน้ำไว้ที่ไหนนะ... อ๊ะ เจอแล้ว!

ฉันรีบเดินเข้าไปในห้องน้ำทันที...

"อ๊ะ..."

แต่พอเห็นโถฉี่สีขาวที่เรียงกันเป็นแถวยาวแล้ว ฉันก็ได้รู้ว่านี่มันห้องน้ำชาย ฉันจึงรีบมองไปรอบๆ

โศคดีไปที่ไม่มีคน --

ขณะที่ฉันกำลังจะรีบหนีออกไปจากห้องน้ำชายนั้น

"ไอ้เวร!"

เสียงด่าก่ดังมากกระทบหูฉันอย่างแรง

"ไอ้ลูกหมาอ่อนหัด ฉันทนไม่ไหวแล้วนะ!"

ฉันค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ห้องน้ำห้องสุดท้ายที่เปิดประตูแง้มเอาไว้เล็กน้อย

"โอ้ย..."

ฟังจากเสียงร้องครางแล้วน่าจะมีฝ่ายหนึ่งที่ถูกระทำอยู่

"ไอ้ชั่ว แกมาสาระแ่นทำไม..."

ให้ตายสิ ใกล้เกินไปแล้ว

9

천사를 찾습니다 1

"เธอเป็นใครเนี่ย"

ฉันมัดแต่ฟังคำดาเพลินเสียงจนมายืนอยู่ตรงหน้าห้องน้ำห้องสุดท้าย โดยไม่รู้ตัว เจ้าของเสียงด่าหันมามองฉันพลางทำตาโต

เฮือก! นี่มันด่านคุปปะ จอมปีศาจที่อยู่ในเกมซูเปอร์มาริโอนี่นา "รีบไสหัวไปซะ! ผู้หญิงเข้ามาทำอะไรในห้องน้ำผู้ชายวะ!"

ด้านหลังของคุปปะ ฉันเห็นโบหน้าของเด็กผู้ชายที่ส่งเสียงครวญคราง ผมเผ้ายุ่งเหยิง โบหน้าเปราะเปื้อนไปด้วยเลือด มือทั้งสองยันเทา ดวงตาฉายแววเศร้า ดวงตาของเขาเหมือนกำลังพูดกับฉันว่า

'ช่วยด้วยครับ'

ให้ตายสิ เขาแสดงออกทางสายตาได้

"เฮ้ย! ฉันบอกให้รีบไสหัวไป ไม่ได้ยินหรือไง!"

"อะไรกัน คุปปะ"

"ว่า...ว่าไงนะ"

"มีแมงมุมอยู่ข้างหลังนายนะ"

"...?"

ผู่ะ!

เสียงหมัดดังขึ้นพร้อมกับร่างของคุปปะหงายหลังไปกองอยู่บนโต๊ะ

๑๒

คือว่าฉันนะเคยเป็นนักยูโดที่ทำให้ผู้ชายแพ้มมาแล้ว

"แค่ๆ แก... นั่งบ้า สาระเน..."

คุปปะมองฉันด้วยแววตาที่โกรธจัด

"กรี๊ด! ซอนมิน เธอกำลังทำอะไร!"

คนที่ช่วยคุปปะให้รอดพ้นจากสถานการณ์อันย่ำแย่ก็คือเสียงร้องอันตลกใจของฮายอง... =_= ผู้ชายเสื้อขาวที่อยู่ด้านหลังของฮายองมองฉันด้วยสายตาที่ไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่กำลังเห็นอยู่ ฮายองก็มองฉันด้วยสายตาที่ไม่อยากจะเชื่อเช่นกัน

"เธอเข้ามาทำอะไรในห้องน้ำผู้ชาย! >O<"

แล้วเธอล่ะเข้ามาทำอะไรในห้องน้ำผู้ชาย --

10

천사를 찾습니다 1

ส่วนข้าวนั้นก็คือข้าวขาวผสมถั่วสีดำเหมือนเดิม

"เพราะฉะนั้นแกก็ทำอาหารให้พ่อแกและดูแลพ่อแกให้ดีด้วย แม่จะไปหาชีวิตใหม่"

ปลาซาบะเค็มไปหน่อย ส่วนแกงเต้าหู้ก็จืดไปหน่อย

"ปาร์คซอนมิน!"

7:30 AM

เวลาอาหารเช้าของวันจันทร์ วันนี้ตื่นสาย ฉันก็เลยหยิบตะเกียบขึ้นมาแล้วกินเอาๆ โดยมีแม่กำลังร้องตะโกนอยู่ข้างหน้า

"ฟังอยู่"

"แกมันใจดำมาก เหมือนพ่อแกไม่มีผิด ไม่เคยสนใจเลยว่าคนอื่นจะว่ายังไง!"

"แล้วแม่จะไปไหนล่ะ"

"อะไรนะ"

"แม่จะไปหาแฟนใหม่จั้นหรือ"

"แกใช้ลูกสาวของฉันรีเปล่า"

"ต่อไปนี่เวลาทำแกงเต้าหู้ก็ใส่เกลืออีกหน่อยนะ มันจืดไป"

"ฮะ?"

"กินอิมแล้วคะ"

แม่จ้องฉันเขม็ง แต่ฉันก็เดินผ่านแม่ไปยังห้องรับแขกเพื่อหยิบกระเป๋าที่อยู่บนโซฟา จากนั้นก็รีบออกมาจากบ้านเพราะถ้าอยู่ต่ออีกสักหนึ่งนาที ฉันอาจจะอกแตกตายเพราะเสียงร้องของแม่ก็ได้

โรงเรียนมัธยมปลายสตรีอาร์ม

"ฉันถามว่าเธอกลับมาก่อนได้ยังไง!"

ถามเป็นรอบที่สี่แล้ว -- ทุกครั้งที่ถึงเวลาพัก ลีฮยาองจะถามฉันอย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย

"ขอโทษ ขอโทษค่ะ"

พอยกมือไหว้เสร็จ ฉันก็ถอดกางเกงพละออกแล้วหยิบกระโปรงนักเรียนมาใส่

"ฉันอายมากเลยรู้มั๊ย และจุนโอก็ตกใจมากด้วย"

"จุนโอเหรอก ผู้ชายเสื้อขาวหน้าตาเจ้าเล่ห์นั่นชื่อจุนโอเหรอก"

"เจ้าเล่ห์นั่นเหรอก! เขาน่ารักจะตายไป! เมื่อคืนเขาหล่อที่สุดสินะ!
ในต์คลับเลยละ!"

"แล้วหมอนั้นเป็นไงบ้าง"

"หมอนั้นเหรอก"

ฮายองทำตาโตด้วยความตกใจ

"ก็เจ้าคุปะปะที่ฉันต่ออยงใจละ และยังมีเด็กผู้ชายที่ถูกเจ้าคุปะปะ
กระที่บ๊อ๊ก"

"อ้อ~ หมอนั้น"

"อ้อ หมอนั้น"

"ไม่รู้สิ คนอื่นช่วยกันพุงออกมา ส่วนฉันมัดแต่ยุ่งๆ ก็เลยไม่ค่อย
รู้อะไร"

เหรอก -- เธอก็คงจะยุ่งอยู่กับการนวดเนี่ยไอ้จุนโออะไรนั่นละสิ

"แต่ว่าซอนมิน ซอนมิน"

"อะไรเหรอก"

"วันนี้เลิกเรียนแล้วไปหาจุนโอด้วยกันนะ"

"ไม่"

"อะไรกัน! TOTT ฉันบอกจุนโอไปแล้วว่าจะแนะนำผู้หญิงที่เก่ง
ซ่าส์ให้รู้จัก"

เธอพูดออกไปโดยไม่ถามความสมัครใจของฉันสักคำ --

"ต้องไปนะ เข้าใจมั๊ย"

"บอกว่าไม่ไปไง!"

"ขอบใจจ้ะ รักนะ~"

-- เสียยอดบอกรเวลาเรียนดั่งขึ้น ลีฮายองจึงรีบเดินออกไปจาก
ห้องทันที ส่วนฉันก็ได้แต่จ้องมองลูกอมรสกล้วยที่ยัยนั่นทิ้งเอาไว้

13

천사를 찾습니다 1

"ทำไมฉันต้องมาเป็นเพื่อนกับคนอย่างเธอด้วยนะ แฮ็อ"

ฉันวางลูกอมลงบนโต๊ะแล้วก้มหน้าลงนอน

วันนี้ถึงเวรทำความสะอาดห้องของฉันแล้ว

4:10 PM

"ออยู่ๆ จุนโอก็เอ๋ยปากขอคบกับฉัน"

ยังไม่ทันที่จะทำความสะอาดห้อง ฮายองก็ลากฉันออกมาซะก่อน

--

"หน้าตาก็น่ารัก สูงก็สูง เต็นก็เก่ง! ฉันเคยคบแต่คนอายุมากกว่า
คราวนี้ลองคบกับคนรุ่นเดียวกันบ้างก็ไม่เลวนะ!"

พอเสียงออกดหมดเวลาดังขึ้น ฉันก็เตรียมตัวจะหนี แต่...

"นี่~ ฟังอยู่รีเปล่า ซอนมิน"

ฮายองกำลังรออยู่แล้วตรงหน้าตู้รองเท้าของปีศาจ ห้องสี่

"อ้อ ฟังอยู่ -- น่ารัก เต็นเก่ง สูง จุนโอที่รักของเธอ --"

"เพื่อนๆ ของเขาก็ไม่เลวนะ"

ตอนนี้เราสองคนกำลังรอรถเมล์เพื่อที่จะไปมหาวิทยาลัยฮงอิก

"วันนี้ฉันสวยมั๊ย"

"อ้อ สวย"

"ฉันจะรวบรวมผมทั้งหมดดี จะมัดผมครึ่งหัวดี หรือจะปล่อยผมดี"

ฮายองสะบัดผมหยิกยาวไปมาพลาถถามฉันรากับฉันเป็นที่ปรึกษา

"จะทำอะไรก็สวย"

"เมื่อวานเขาเห็นฉันมัดผม งั้นวันนี้ปล่อยผมดีกว่า เมื่อคืนเพิ่งสระ
ด้วย ถ้าปล่อยให้สยายก็ได้กลิ่นหอมๆ~"

-- ฮายองพูดพลาถทำตาเป็นประกาย

"แต่ทำไมรถเมล์ยังไม่มาอีกนะ"

ส่วนฉันก็หยิบกระจกแอนนา ซุยขึ้นมาส่องหน้าโดยไม่สนใจฮายอง

"อะไรนะ!"

เด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังล้มลงอยู่บนทางม้าลายที่ห่างจากป้ายรถเมล์